

O Č A L A T E T E B A J A V A J E

Marjetica še ni vedela, ali bo včeraj jutri, ali pa je bilo jutri včeraj. Tudi ni vedela, katera roka je desna in katera leva, kajti z obema je znala držati žlico in z obema je z enako slastjo jedla. Tega, kaj je res in kaj ni res, pa sploh ni vedela.

Pozimi in poleti se je igrala na vrtu za hišo. Tam se nikoli ni dolgočasila, kajti vrt je čudovit. Na vrtu rastejo češnje, slive, hruške, jablane, bezeg in španski bezeg, velik lok vinske trte, vrtnice in šipek, potonike in narcise; okoli in okoli pa obdajajo vrt grmi rdečega grozdičja. Med rožami, grmi in sadnim drevjem raste bujna trava, ki je nihče ne kosi. Vse na vrtu raste svobodno. Še nikoli ni nihče ničesar pristrigel, zato se je vse zelenje tako razraslo, da se objema in prepleta. Le za soncem se vse obrača, a ker si delajo rože in drevje drug drugemu senco, so debla in bilke skrivenčeni od vneme, da bi pokazali svoje krošnje in svoje cvetje soncu. Ta vrt je kakor majhen raj in v vsakem letnem času lepši. Pozimi je zasnežena pravljica, spomladi je nevesta z rožami, poleti je temnozelen senca in v jeseni s sadjem pogrnjena miza.

Marjetica ni mislila tako o svojem vrtu, tam se je od jutra do večera le igrala, tekala za metulji, zbirala bele kamenčke in trgala rožice, v jeseni pa se je sladkala s sladkim sadjem. Bila je vedno dobre volje. Pozimi je gazila po snegu in se sankala z zasnežene krtine.

Nekega dne je prišla k Marjetici na obisk teta Bajavaja. Prizibala se je kot velika pisana žoga s širokim slamnikom na glavi in s cekarjem v rokah.

»Marjetica, Marjetica!« jo je klicala že pri vratih. »Kako samo te pustijo na tem vrtu. Kaj se nihče ne igra s teboj?«

»Dober dan,« ji je rekla Marjetica, več ni mogla, kajti teta Bajavaja je govorila in govorila. Ogledovala si je Marjetico, kako

je zrasla in ali je kaj močna, dvignila jo je, da bi videla, kako je težka, potem jo je poljubila na rdeča lica, da je cmoknilo. Sedli sta na klop pod češnjo.

»Jej, jej, jej,« je zmajevala teta Bajavaja z glavo, da je njen slamnik kar plaval. »Takega vrta še nisem videla. Tu raste vse tako, kakor samo hoče. Verjemi mi, Marjetica, ta vrt je tak, da bi se v njem že zdavnaj lahko zgodilo nekaj, kar ni bilo in ne bo nikoli res.«

»Kaj bi se lahko zgodilo?« je vprašala Marjetica, a teta Bajavaja se je le zasmejala v odgovor. Iz cekarja je vzela očala in jih nataknila Marjetici na nos. Potem je teta govorila in se smejala kar naprej. Marjetica jo je pozabila poslušati.

Ko je gledala skozi očala, se je vrt spremenil. Zelen je bil še vedno, le velik je bil tako, da ni bilo videti meje. Med travo so se vile bele stezice, a ko jih je malo bolje pogledala, je videla, da se premikajo. Čisto zares:

mravlje so nosile drobne bele kamenčke in hitele z njimi vse v eno smer, pod šipkov grm. Tam so zidale hišico. Mravelj je bilo veliko in hišica je hitro rasla. Stezice med travo so bile vse krajše in ko je bila hišica sezidana, jih ni bilo več. Tudi mravlje so odšle.

Hišica je stala na kolesih, ki jih je včeraj Marjetica zgubila s svojega vozička. Za streho sta bili dve šipkovi veji, polni rdečega cvetja, dve okni pa sta se smejali tako porogljivo v vrt, da jima je pajek pri priči spredel zavese. Vrata so bila na stežaj odprta, do njih so vodile stopnice. Marjetica je vstopila, saj je bila hišica zgrajena zanjo.

V njej je našla vse, kar je potrebovala, tudi nekaj svojih igrač, a najlepša je bila postelja. Menda je bilo vse pohištvo na kolesih. Ko je kolesa malo bolje pogledala, je videla, da so to gumbi iz mamine šivalne košarice. Bilo je zelo zabavno.

Na mizi je našla drobne rdeče gumbe, napeljane na sukanec. Dala si jih je okoli vratu za ogrlico. Lahko se je pogledala v ogledalo na steni. To ogledalo je bilo nekoč pokrov neke škatlice in zdaj je v njem videla sebe z očali na nosu in teto Bajavajo, kako sedi na klopi pod češnjo. Ker je bilo ogledalo majhno, je bila tudi teta Bajavaja majhna, to si lahko mislite, in smejala se je z očmi in z usti, ko je rekla:

»Vse to res ni čisto tako kot v resnici, lahko bi se pa vendarle zgodilo. Zato še vedno sedim tu in čakam na tisto, kar ni bilo in ne bo nikoli res.«

»Na kaj čakaš, teta?« je vprašala Marjetica, a tete Bajavaje ni bilo več v ogledalu, zato je pogledala okoli sebe in pozabila na tetine besede. Sedla je na stopnice pred hiško, da bi premislila, kaj naj si skuha za večerjo.

Da, Marjetica je odslej živela v tej hiški. Bilo ji je lepo, a vsak dan enako lepo in postalo je dolgočasno. Tedaj se je v ogledalu spet prikazala teta Bajavaja. V eni roki je držala sonce, v drugi mesec.

»Posrečilo se mi je!« je zaklicala Marjetici.

»Kaj se ti je posrečilo?« je vprašala Marjetica.

»Pridi na vrt in poglej,« je klicala teta Bajavaja.

Marjetica je odhitela na vrt in zagledala čudovit prizor. Pričelo se je namreč nočiti, ko je bilo sonce še visoko na nebu. Mesec je priplaval in sijal poleg sonca. Po vsem nebu so zažarele zvezde, hotele so preizkusiti svojo moč in svojo svetlobo:

ali so vse skupaj svetlejše kot sonce?

Zvezdoslovci, ki so vse dogajanje na nebu spremljali in si vse točno zapisovali, so pozneje zračunali, da so zvezde veliko veliko svetlejše kot sonce.

Le tega niso mogli zračunati, ali je bilo včeraj jutri, ali bo jutri včeraj. Hudo so si belili glave.

Teta Bajavaja se jim je smejala, Marjetici pa je bilo vseeno, kakor ji je bilo tudi vseeno, katera roka je leva in katera desna. A to je imelo tisti dan neverjetne posledice.

Zazdelo se ji je, da je nekaj zvezd padlo v travo. Ker pa je bila trava visoka, je morala po grablje, a ker je grabila z levo namesto z desno roko, je pričelo sredi poletja snežiti.

Snežinke so sedale na jabolka, na hruške, na slive in vrtnice, in so vrt lepo ohladile. Snežinke so se sproti topile, v senci pa jih je nekaj ostalo, a padale so še kar naprej. Bilo je nenavadno in zato toliko lepše. Tudi koristno je bilo. Sadje je hitreje zorelo, drevje pa je spet vzcvetelo in prineslo pomlad.

Zares, vsi štirje letni časi so prišli in vse bi bilo dobro, če bi ne pričelo še deževati. Lilo je kot iz škafa. Zato so vsi sosodje, ki jih Marjetica še poznala ni, sklenili, da odpotujejo na morje.

Marjetica je stopila v hišico in poslušala, kako dežuje. Ni vedela, kdaj ne kako, a hišica se je pričela premikati. Počasi počasi se je odpeljala.

V hišico so se vpregle miši, a ne čisto navadne miši. Bile so iz čudovitega rodu in so nosile v ušesih zlate uhane.

»K morju, k morju!« so spodbujale druga drugo in vedno bolj hitele.

Z Marjetico se je peljala tudi teta Bajavaja. Sedela je v ogledalu in držala v eni roki sonce, v drugi mesec.

Miši s hiško so hitele, vedno bolj hitele, drvele so in na poti k morju jih je srečal:

radovedni nos.

Iz radovednosti se je radovedni nos zaletel v hiško, da so se miši razbežale, hiška pa se je sesula, Marjetici so padla očala z nosa.

Radovedni nos je vpil in spraševal:

»Ali je res? Ali je res?«

Kdo bi vedel, ali je bilo vse to res?

Marjetici ni ostalo od vsega nič, le ogrlica iz rdečih gumbov, očala pa je teta Bajavaja spravila v cekar in odšla, kot bi jo veter nosil.